

# Zarándoklat a végtelenbe

Ezzel a címmel nyílt kiállítás a belga tulajdonban lévő Fortis Bank újonnan alapított magyarországi fióktelepén, a Deák Palotában Balogh Ádám festőművész új képeiből. Ennek az első, nyitó kiállításnak a mottója William Blake sora: „Ha az érzékelés ajtóit megtisztulnának, minden úgy tűnne fel az ember előtt, amilyen valójában: végtelennek.” A vásznanak a gyermek a világot még teljességében befogadó tekintete a felnőtt értelem irányította teremtő képzelete és az idős kor bölcsessége érződik. Alkotó módszere a tudatalattiból előhívott képek kivetítése. Belső sugallatainak keres formát, az útkeresés manifesztálódik képein. A kép csodája a belső tartalom, ami alkotóban és befogadóban egyaránt megjelenik. De ehhez jelen kell lenni. Megállni. Most. És csendben figyelni. Átélni és átérezni, hiszen a művészetek képesek legjobban kifejezni a felfoghatatlant, a mindenséget.

A budapesti születésű Balogh Ádám a Kaffka Margit Gimnáziumban érettségizett. Rajzot Kis Katalin Ágnes művész-tanárnál tanult, kinek évfolyamtársa volt többek között Tölg-Molnár Zoltán, Sztojka Szilárd. Tanára irányításával hétvégéi különböző művészeti feladatok megoldásával teltek. Bár diplomát a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen szerzett, folyamatosan készített grafikákat, dolgozott vegyes technikával, később áttért az olaj-, vászonképekre. 2000-től csoportos kiállításokon, majd 2002-től egyéni kiállításokon szerepelt alkotásaival. A Lurdy, a Csók István Galéria, az Antenna Hungária Rt. Átrium Galéria, a Gulácsy Lajos Galéria, a Café Vian, az East-West Business Center jelzi a „kezdeteket”.

Balogh Ádámot ekkor már a közös, örök emberi kérdések foglalkoztatták. A belső bolyongás kezdeti képi formái jelentek meg. A látható-láthatatlan világra, a földi-égi szférára érzékeny művész vásznain a kimondhatatlan sejlett fel. Ekkor még tervezettebb kompozíciójú, osztott terű vásznanakban nyilvánult meg, visszafogott színekkel, háttér előtt lebegő figurális elemekkel. Majd telített színű, mozgalmasabb képek születtek, melyeket kompozíció és arány nem korlátozott. Mélyükön a lét titkai rejtőztek. A tűnékeny, talán materializálódó, talán épp a szellemvilágba olvadó emberszerű alakok átderegték az időtlen „szfumatós” háttéren, ahol talán több történet is játszódott egyszerre. Angyal, Zeusz-szerű figura, ősi egyetemes jelképek, meghatározhatatlan biológiai, csillagászati jelenségek lebegtek látszólag minden kapcsolat nélkül. Mit jelentenek? Ki tudja? Mert sajátos, misztikus tartalmú az ún. látomásos festészet. Kiragad a hétköznapiakból, hogy új nézőpontból láttassa a létezését. Az örökkévalót.

A kulcs az ember. A kép „befejezetlen”, a néző saját tapasztalata alapján álmolja tovább a gondolatfolyamot. Ezért e képek mindenkire másként hatnak: van akit érzelmileg, van kit tartalmilag fognak meg és jelentés-átvitteleket keres. És lesz, aki csendben áll, és maga válik a képpé...

... és elemezhetőek a múlt esztétikai mércéjével, a jelen sokszínűségével, a jövő értékítéletével, hasonlíthatóak a szürrealista festészethez, de – csatlakozva Pogány Gábor művészettörténész kollégámhoz – nem lehet besorolni tisztán egyetlen kategóriába sem. Balogh Ádám fogékony, nyitott személyisége tükröződik művein. Egzotikus utazásai, Közép- és Dél-Amerika, Közép- és Dél-Ke-

let-Ázsia hatása. Átdereng valami transzcendencia. Képei tárgyi lenyomatai a benne zajló történésnek, érzés-gondolatfolyamnak s az általa kiváltott mozdulatsornak.

Majd a misztikus, szellemi világ derűsebb vásznai születtek. Túl időn és téren a végtelent sugallták. Egy másik, külső, távoli, vagy épp belső, közeli világot? Megismételhetetlen esemény vált láthatóvá ezeknek a kiállításoknak a képein is: Angelika Kávéház, Pro Arte Galéria, Bálint Zsidó Közösségi Ház, Bank Center, Volksbank Galéria, Művészetek Völgye, Andrassy Hotel, Zuijderduijn Art, Duna TV, La Gro Advocaten, Hét Szabad Művészet Szentélye. Idegen-



A BÁRÁNY LÁTOMÁSA

ismerős területet mutatott be: mikro- és makrokozmosz határát, talán épp most vált az élettelen élővé, férfi-női princípium teremtdött, félig valós, félig szellemszerű jelenségek. Egészségesen filozofikus, létértelmező művek. S mindezt a pillanatba sűrítette, ahol a múlt falai, a jövő félelmei és reményei eltűntek. Így a Mindenség, az érzékszervek által felfogható, érezhető lett. Mert a hallás, a látás, a valóságot tárja fel, s amikor a jelenben, a mostban, eltűnik az értékelés, az ítélkezés, csak a kíváncsiság marad. A be- és elfogadás. Korlátlanabbá válik az ember. Megtanul figyelni. Befelé. A néző szabadsága, a döntés szárnyal-e, útra kel-e felfedezni, megélni önmagát? A végtelen, meglehet, közel van hozzánk. Talán... itt. Bennünk.

És ez már Balogh Ádám újabb műveinek mondanivalója. Letisztultabb képek, mintha az önismeret útján haladó művész – vezetve nézőit is –, válaszokra lelt volna. Illékony, mégis stabil, mozdulatlanul mozgalmass világ, minden él, a képtér mélyén állandó változás zajlik. Érzékeny, lírai, nonfiguratív alkotások. Az átható, békés víztükörként csillogó, ugyanakkor freudi mélységeket feltáró vásznak, az álomszerű ködvilág, lelki folyamatainak kristálytükre.

A szemlélődő is átadhatja magát a meditatív hangulatnak. Egyhangulatúbb, de expresszív, lenyűgöző vásznak alkotják a mostani kiállítás anyagát: *Zuhanás az örökkévalóságba*, *Lélektánc*, *Alkony (Boldog lelkek éji tánca)*. A hol fátyol-, hol lángszerű jelenségek még megfoghatatlanabbak, mint korábbi képein. Angyal vagy lélekláng vigyáz? Balogh Ádám alkotásai többszörösen összetettek, címei gondolatébresztőek. Egymásba olvadó testek-lelkek, a reinkarnációs utazás, elmúlt vagy jövőendő élet emlékképeinek alakjai. Telített színfoltok ragyognak, sugárzó fényörvények siklanak az időtlen és határtalan képeken. A középrész élesebb, a kép szélei homályba vesznek. Újszerű faktúrát hoz létre. A létezés titkainak keresése után önmagunk, kultúránk felé vezet, vissza a kezdetekhez. A *Nimród álma* képen vall mondáink értékörzéséről, a hitvilágról *A bárány lá-*

tomása címűn. Az út egyre mélyebbre visz önmagunkhoz, hogy megtalálva belső erőnket, nyitottan, kíváncsian mások és önmagunk iránt ismét mélybe szálljunk. *Agyam parányi szeglete*, a tudat mélyén „felépített” ragyogó és komornak megélt történések-érzetek irányítják mindennapi tetteinket, kapcsolatrendszereinket. Hogy lélektől lélekig szólhassunk önmagunkhoz és másokhoz, tabula rasa, tiszta lap kell, s akkor *Az ötödik kapu*, az 5. a torokcsakra kinyílik mások felé. A kommunikáció a kapu egymáshoz. S *Egy áldó érintés* válaszol majd jelzéseinkre. Az ölelés, simogatás, a lélek halhatatlanságának, pozitív gondolatáramlásnak a képe. Valami igaznak érzett jelenik meg Balogh Ádám vásznain erős érzelmi hatást váltva ki műértőből és kedvelőből egyaránt.

Egy kiállítás anyagának összeállításakor mindig valami új jön létre, ha külön tematika nem is fogja össze, mégis kiegészítik egymást, a képek egymásmellettségével valamilyen új jelentéstartalom születik.

Balogh Ádám képei útjelzők, mélyükre nézve időt, teret kapunk. Szabadságot. Kíváncsiságot. A jelent. A pillanatot. Az általa felvetett kérdésekre az emberiség talán sosem kap egyértelmű választ, de addig... „A tegnap csupán álom, a holnap nem több, mint látomás, minden tegnap a boldogság álma, minden holnap csak remény csillogása, vigyázz azért, mit kezdesz a mával.” (szanszkrit)

*Némethy Andrea – művészettörténész*

A kiállítás megtekinthető a Deák palotában, az V. kerület, Deák Ferenc utca 15. szám alatt, a Fortis Bank SA/NV magyarországi fióktelepén.



ZUHANÁS AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBA